

„Zaprto sem, a pravzaprav nisem kriv, če ne znam računati. In mama si misli, kdo ve kaj sem storil, da me ni.“

„In moja si tudi misli, da sem nagajala, da nisem znala, pa sem zaprta. Povedali so ji morda, kako sem govorila med poukom“, je bleknila Minka.

Zajokala je še bolj.

Na hodniku so še vedno odmevali koraki.

„Gospod učitelj je še zunaj, pokličem ga!“

Hitel je k vratom, nastavil usta na ključavnico in zaklical:

„Gospod učitelj, govorila je.“

Prišel je gospod učitelj in je izpustil Francka domov. Minka je pa še bolj zaihtela.

Ko je stopil Francek pod milo nebo, se je razveselil, toda le za kratek čas. Zapeklo ga je nekaj v srcu.

„Nisem prav ravnal. Rajši bi jo bil naprosil, naj mi pomaga napisati nalogo. In rešena bi bila oba. Tako bo pa še po nedolžnem zaprta.“

Tisti dan ni bil Francek več vesel, dasi ga je čakal doma hlebček in je plulo veselje po naravi, med hribi in dolinami. Za gorami so se kopičili temni oblaki, in neprijeten piš je zavel med lesovi. Prepodil mu je vse lepe misli in vse nedolžno veselje. V srcu ga je le nekaj peklo, in v duši ga je nekaj sklelo. . . .

Francek je bil žalosten. Sklenil je, da bo Minko prosil odpuščanja.

Drugi dan je to tudi storil. Računstvo gre pa po starem. — —

Zvezde in sreča.

V jasni, daljni tam višavi
Zvezde se utrinjajo,
Na ukaz moči nebeške
Pridejo — izginjajo.

Pravtakó je z našo srečo:
Zemeljska je, bežna stvar,
Vedno menja se, kot višji
Ukazuje ji Vladar.

Stepin.

